

"אני אוהבת את אתה"

כתבה „נערת הזהב“ הדנית שבוחה מבעלה הרוצח — ומצאה את אייבי נתן בכלא

בצאתו מן הכלא, ירצח גם אותה. מריאן תכננה מייד תוכנית נועות. היא זממה לחטוף את בנה, לשלוח אותו לא פחות ולא יותר מאשר אל אייבי. כתבה מריאן לאייבי אודות תוכניתה: הוא (הבן) יגיע במטוס לישראל בתחילת חודש יוני. הוא נהדר, אייבי, וכל כך נפלא לא ומצחיק. הוא שובב אומנם ואיני יכולה לשלוט עליו, כי אני נעשית חלשה כשאני רואה אותו. הוא מסובב אותי והוא יודע שהוא יכול לעשות זאת. אני רוצה לתת אותו לך. אני רוצה שתהיה לבד עימו בלעדי. הוא ילמד עברית וישן איתך ואני אשלם לך מדי חודש כפי יכולתי. המיכתב היה מונח במשרדו של אייבי כמה שבועות. בינתיים היה נתן טרוד מדי בעסקו מכדי לקרוא בו. אולם יום לפני כניסתו לבית-הסוהר, ב־10 ביוני, בעת ש־אייבי עשה סדר בניירותיו, גילה את המיכתב — וגדמה. הידל היה צריך להגיע לארץ תוך שלושה ימים. מריאן ציפתה שהוא יקבל אותו בשדה-התעופה. היא מאחר מדי לעשות משהו.

★ ★ ★

אייבי ניכנס לכלא מעשיהו בהניחו שמיכתבה של מריאן בדבר שליחת ילדו אליו אינו מכיל אלא אחד מרעיונות־הטירוף הרגילים שלה ושהילד ודאי לא יגיע. וכך גם היה. שלושה ימים אחרי שניכנס אייבי לכלא, נחת המטוס המיועד מדנמרק. הילד לא היה בו. מריאן לינד לא הצליחה לחטפו ממשי פחת־בעלה לשעבר. אך במקומו הגיעה מריאן עצמה לארץ — בתקווה שכאן תוכל למצוא את אושרה, ב־זרועותיו של אייבי. היא באה לרחוב דיונגוף ולקפה קלי־פורנייה, מלאת־תקוות, כשעל צווארה מדאל־יון קטן ובתוכו שתי תמונות של אייבי, אותן לא הסירה מעל חזהו מזה ארבע שנים. ואז נודע לה לראשונה כי אייבי בכלא. אולם מריאן לא חזרה כלעומת שבאה. היא הלכה למספר חברות דניות, שהגיעו יחד עימה לארץ כמתנדבות, הצטרפה אליהן, אף היא כמתנדבת, ויצאה לקיבוץ גלעד־שבהרי אפריים. שם היא עובדת בחקלאות, בחלקת העגבניות של המשק.

★ ★ ★

אותה שעה עסק גם אייבי בגידול עגבניות, בגינה הגדולה של כלא־מע־שיהו. לראשונה בחייו הוא עובד שמונה שעות רצופות ביום, בעבודה פיסית בשדה, כשהוא מתפאר בכך שתוך שבועיים הצליח, לבדו, לאסוף יבול של כסון עגבניות. בשבועיים בהם הוא כלוא גידל אייבי זקן. רק מעטים יודעים את הסיבה לכך. בעוד שבועיים עומדת להיערך הצגת הבכורה של סרטו החדש של אורי זוהר כל ממזר מלך. אחד מגיבורי העלילה בסרט זה הוא טייס־שלום בשם רפי כהן, הטס למצריים כדוג־מת טיסתו של אייבי. את התפקיד מגלם בסרט עודד קוטלר — כשהוא עטור־זקן. אייבי, שיקבל חופשה מיוחדת להצגת־הבכורה של הסרט, לא רוצה להשאיר ספי־קוט בליבו של איש שרפי כהן והוא — חד הם. משום כך הוא מגדל זקן. ידידיו עולים אליו לרגל, לכלא מעשיהו, שם הוא מקבל עשרות מיכתבי־עידוד ומיברקי־ברכה. רק מריאן לינד לא הצליחה להגיע אליו. מדי שבת היא לוקחת חופשה מקיבוצה, באה לרחוב דיונגוף בתל־אביב, בתקווה למצוא את אייבי. היא אינה מאמינה שהוא יסרב לראותה, לפחות ולומר לה שלום. היא מוכנה להמתין עד שייצא מן הכלא. ואז היא עשויה להתאכזב — פעם נוספת. ספק רב אם תוכניות־השלום של אייבי נתן יותירו לו פנאי וכוף לאהבתה הנוראת של מריאן לינד.

כפי אברה אומר ואשה לינד, אני אוהבת אתה
אייבי. אומר לינד, ויבר. לינד, אני אוהבת אתה
את לינד ויבר ויבר. אתה רק ילד
לינד ויבר. ויבר לינד. אתה אושה נר אני

אלא שבינתיים קרה משהו גם בחייה של מריאן לינד היפהפיה. חבילת נערות הזהב התפרדה. מריאן, שנשארה בדנמרק, התגרשה מבעלה. בנה נמסר להשגחת האב.

אלו הן ארבע נערות הזהב בתקופה בה היו רביעיית־זמר, שסובבה מסביב לעולם. מריאן לינד, שהתאהבה באייבי נתן, היא הגיעה לישראל במטרה לקנות את ליבו של אייבי.

ייסוד־שלום אייבי נתן יושב בכלא מעשיהו, שם הוא מרצה תקופת־מאסר בת ארבעים יום, שהוא קיבל על עצמו במקום קנס. הוא יושב כדי לכפר על חטאו — טיסותיו הפארטיזניות למצריים. רבים מאוד כואבים את כאבו, סבורים שהוא יושב לשווא ושמיגיעה לו, בעצם, חגיגה. אך יותר מכל כואבת, כמובן — אשה. אלא שהפעם אין זו חברה קבועה של אייבי, או אשה הרואה אור. תו לאחרונה: אלא דוקא מריאן לינד, יפהפיה דנית, שלא ראתה את בעל־קלי־פורניה מזה ארבע שנים, ברחה החודש ממולדתה.

הבן

היא ברחה — כי בעלה לשעבר יושב אף הוא בכלא, כי עיון רצח. על כן שבה מריאן לינד אל זירת־אהבתה הישנה — אל רחוב דיונגוף התל־אביבי. וכאן היא מסתובבת, גואשת, מחפשת את אייבי ולא יכולה לתפוס שאף נתן כלוא. לפני ארבע שנים, כאשר פגש אייבי לראשונה את מריאן, הוא היה הפליכטו־מס־סר 1 של רחוב דיונגוף. מריאן הגיעה אז לארץ כאחת מרביעיית־הנערות הדנית, שכונתה עצמה נערות הזהב. היו אלה ארבע יפהפיות, שסובכו את ה־עולם כלהקת־זמר, הופיעו גם במועדון צבי־רה התל־אביבי. באחת מהופעותיהן נכח גם אייבי. מריאן משכה את עיניו יותר משלוש חברותיה. הוא המתין לה לאחר ההופעה ו־בין השניים נירקס רומאן. כאשר עזבה להקת נערות הזהב את ה־ארץ, נשכח הרומאן מליבו של אייבי — אך לא מליבה של מריאן. הסתבר, כי היכרותה עם אייבי עשתה לה משהו. היא התאהבה בו ולא היתה מוכנה לשכוח את הקשר.

★ ★ ★

מאז עזבה מריאן לינד את ישראל, היא לא הניחה לאייבי אף ליום אחד. הנערה המסוחררת המסירה עליו מיכתבי־אהבה לוחטים, מדי יום ביומו. כל מיכתב היה נפתח במילים אלוהים שלי או אהוב חיי, ומריאן לא הניחה כל מקום לספק כי היא מתכוונת להתגרש מ־בעלה „האכזר“, כדי לחזור לחיקו של אייבי. תחילה, עוד היה אייבי קורא את המיכתבים, אבל הוא לא השיב עליהם — מתוך הנחה שמריאן תתיאש ותחלל לכתוב לו. אך קצב־המיכתבים הלך וגבר. היו ימים בהם היו מגיעים שני מיכתבים ליום. והם הפכו מטורפים יותר ויותר. היא צירפה לכל מיכתב קיטעי־עיתונים, תמונות־גוף, תמונות מחייה. תוך זמן קצר נערמה במשרדו של אייבי ערימה ענקית, שכללה את כל האלבוּם המשפחתי של מריאן — ובו כל תמונותיה, מיום לידתה ממש. כשנגמרו לה תמונותיה, היתה שר־לחת לו תמונות של הוריה, בעלה ובגה. העובדה שאייבי לא ענה לה אפילו על מיכתב אחד מאלה ששלחה לו, לא יאשה אותה. היא אפילו למדה לכתוב עברית, סרחה לכתוב לאייבי בשפת־הקודש — וב־ניקוד מלא (ראה תמונה בראש העמוד). ייתכן ואייבי לא היה עומד מול אהבה שכזו. אבל בינתיים אירע לו משהו. הוא הפך ממליכיו לאדם אחר. הוא האמין ש־מצא את ייעודו ואת הגשמתו העצמית, כי הקרבת כל אונו והונו למלחמה למען ה־שלום. מריאן היפה שנתכחה מליבו, הוא חדל אפילו לפתוח את מיכתביה, שהוסיפו להגיע, במשך ארבע שנים, מדי יום ביומו.

אחת מארבע